

Жаби

Езоп

Серед зеленого поля було невеличке блакитне озерце. Жили в ньому дві жаби.

Зиму перебули вони щасливо. В озері було багато поживи, і жаби нічим не клопоталися.

Але настало таке спекотне літо, що озерце висохло,— зосталася від нього маленька калюжка.

У цій калюжці й ховалися жаби, нарікаючи на жорстоку долю.

— Довго тут не висидиш,— каже якимось чином одна жаба.— Щодень стає жаркіше; скоро й ця вода висохне.

— Авжеж,— відповідає друга.— Треба шукати кращого місця. Може, десь недалечко є річка чи більше озеро. Пересиділи б там спеку, а з першими дощами повернулися б сюди.

— Гаразд,— погодилася перша.— Зараз же вирушаймо.

— Коли так, то й так. Уперед!

Вилізли жаби з озерця, подалися шукати ліпшого притулку. Незабаром бачать — колодязь.

— О! Там є вода!

Доплигали вони до колодязя, зазирнули.

— Ну й глибоко!

— А скільки води! Стрибнемо? Де ще ти знайдеш краще?

І перша жаба намірилася стрибнути.

— Стій, дурепо! — спинила її подруга.— А коли й тут висохне вода? Звідси вже не вилізеши — високо. Краще пошукаймо іншого місця, де ми будемо в безпеці; навіщо стрибати в першу-ліпшу яму, не думаючи, що буде по тому.